

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 717/2017-36

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. novembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej A3 advokátska kancelária, s. r. o., Partizánska 25, Trenčín, v mene ktorej koná advokátka a konateľka JUDr. Katarína Hunčíkova, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 82/2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. marca 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva

na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 82/2007 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka je účastníčkou napadnutého konania v postavení navrhovateľky. Predmetom napadnutého konania je *„určenie, že odmeňovanie navrhovateľky je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania a právom na rovnaký plat za rovnakú prácu a na náhradu nemajetkovej ujmy“*. Návrh bol na okresnom súde podaný 30. apríla 2007.

Sťažovateľka tvrdí, že okresný súd v jej veci nekoná plynule a v napadnutom konaní spôsobil niekoľkoročné prietahy.

Sťažovateľka ústavný súd žiada, aby nálezom vyslovil, že okresný súd v napadnutom konaní porušil jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súde konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, priznal jej náhradu trov právneho zastúpenia a taktiež finančné zadosťučinenie v sume 10 000 €.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti smerujúcej proti zbytočným priet'ahom v súdnom konaní ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby ten orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je totiž to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť

zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

Sťažovateľka, ktorá je v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpená, v sťažnosti uvádza, že okresný súd v napadnutom konaní meritórne rozhodol rozsudkom sp. zn. 21 C 82/2007 z 30. septembra 2011 a že po ňou podanom odvolaní z 9. novembra 2011 vo veci koná Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“).

Ústavný súd si vyžiadal z okresného súdu spis sp. zn. 21 C 82/2007, z ktorého zistil, že okresný súd rozsudkom č. k. 21 C 82/2007-92 z 30. septembra 2011 zastavil konanie o návrhu v časti o určenie, že odmeňovanie navrhovateľky uskutočňované podľa § 67, resp. § 66 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v porovnaní s odmeňovaním sudcov podľa § 69 ods. 2 citovaného zákona v znení zákona č. 122/2005 Z. z. je v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania a právom na rovnaký plat za rovnakú prácu, a rovnako tak zastavil konanie o návrhu navrhovateľky v časti na zaplatenie istiny v sume 99 163 €.

Vo zvyšku okresný súd návrh zamietol. Ďalej rozhodol o tom, že navrhovateľke bude vrátený súdny poplatok za návrh v sume 534,87 € prostredníctvom Daňového úradu v Novom meste nad Váhom po právoplatnosti tohto rozsudku. Zástupcom odporcu v 1. a 2. rade súd náhradu trov konania nepriznal.

Odvolaním, ktoré sťažovateľka podala 9. novembra 2011 (okresnému súdu bolo doručené 14. novembra 2011), napadla:

„1. výrok týkajúci sa zastavenia konania v časti, v ktorej sa domáha zaplatenia sumy 99.163,- Eur z dôvodu procesného pochybenia,

2. výrok, ktorým prvostupňový súd vrátil sťažovateľke časť súdneho poplatku vo výške 534,87 Eur z dôvodu nepreskúmateľnosti a nesprávnosti a

3. výrok, ktorým prvostupňový súd zvyšok návrhu zamietol.“

Okresný súd si vyžiadala 29. novembra 2011 k podanému odvolaniu relevantné vyjadrenia odporcu (Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a Kancelárie Národnej rady Slovenskej republiky); vyjadrenia boli okresnému súdu doručené 14. decembra 2011. Spis bol predložený krajskému súdu 3. januára 2012.

Ešte pred rozhodnutím o odvolaní žalovaný – Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky – podaním doručeným krajskému súdu 26. januára 2012 doručil námietku zaujatosti proti sudcom krajského súdu, a to [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorá bola 1. februára 2012 predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), o ktorej tento rozhodol uznesením sp. zn. 7 Nc 8/2012 z 22. februára 2012 tak, že ich z odvolacieho konania sp. zn. 8 Co 2/2012 nevylúčil. Námietku zaujatosti v konaní na krajskom súde sp. zn. 8 Co 2/2012 oznámili 7. marca 2015 aj predsedníčka senátu 8 Co [REDAKOVANÉ] a členky senátu [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 8 Nc 8/2015 z 25. júna 2015 tieto sudkyne z konania sp. zn. 8 Co 2/2012 nevylúčil. Následne krajský súd vrátil okresnému súdu 8. decembra 2015 spis sp. zn. 21 C 82/2007 predložený krajskému súdu 3. januára 2012 ako predčasne preložený s tým, že „Na pojednávaní dňa 30. 09. 2011 bolo uznesením rozhodnuté o zmene návrhu

na začatie konania (č. l. 90), ktoré však doposiaľ nebolo písomne vypracované a doručené navrhovateľke, ktorá na pojednávaní nebola prítomná. V podanom odvolaní túto skutočnosť navrhovateľka namieta (č. l. 100), na základe čoho možno vyvodit' (§ 41 ods. 2 O. s. p.), že sa domáha písomného vypracovania a doručenia uznesenia, ktorým bola pripustená zmena návrhu v sume 199.163,- eur.

Úlohou súdu prvého stupňa preto bude vypracovať uznesenie pripustení zmeny návrhu zo dňa 30. 09. 2011, doručiť ho všetkým účastníkom konania a po jeho právoplatnosti opätovne vec predložiť odvolaciemu súdu na rozhodnutie o odvolaní

Zároveň súd prvého stupňa doručí navrhovateľke aj vyjadrenia odporcov k jej odvolaniu z č. l. 115 a č. l. 121.“.

Okresný súd uznesením sp. zn. 21 C 82/2017 z 26. januára 2016 pripustil zmenu návrhu navrhovateľky v časti o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy tak, že predmetom sporu bude istina 199 193 €, ktoré nadobudlo právoplatnosť 22. februára 2016; spis bol predložený na rozhodnutie krajskému súdu 14. júla 2016. Znamená to, že od 22. februára 2016 sťažovateľka vedela, že okresný súd urobil vo veci všetky potrebné úkony spojené s konaním na okresnom súde.

Keďže sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru výslovne postupom okresného súdu v napadnutom konaní, postupom okresného súdu k namietanému porušeniu jej práv v zásade už nemohlo dochádzať. Ústavný súd preto odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že krajský súd 27. septembra 2016 uznesením sp. zn. 8 Co 286/2016 rozhodol, že „*neboli splnené podmienky pre verejné vyhlásenie rozsudku, nakoľko žalobkyňa dňa 26. 09. 2016 oznámila e-mailom, že svoje odvolanie rozsudku súdu prvej inštancie berie v celom rozsahu späť*“. Písomným podaním z 26. septembra 2016 doručeným krajskému súdu 29. septembra 2016 sťažovateľka krajskému súdu oznámila, že svoje odvolanie berie v celom rozsahu späť. Následne krajský súd uznesením č. k. 8 Co 286/2016-165 z 30. septembra 2016 rozhodol, že odvolacie

konanie o odvolaní žalobkyne proti rozsudku okresného súdu č. k. 21 C 82/2007-92 z 30. septembra 2011 zastavuje s týmto odôvodnením: „*Odvolačí súd prejednal späťvzatie odvolania bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. CSP a contrario) a dospel k záveru, že vzhľadom na to, že vzhľadom na to, že o odvolaní nebolo ešte odvolacím súdom rozhodnuté, bolo ho možné vziať späť (§ 369 ods. 1 CSP), a preto, keď zo strany žalobkyne došlo na základe jej dispozitívneho procesného úkonu k účinnému späťvzatiu odvolania v celom rozsahu, v dôsledku čoho zanikol aj predmet odvolacieho konania, odvolací súd odvolacie konanie zastavil (§ 369 ods. 3 CSP).*“ Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 13. marca 2017.

Znamená to, že sťažovateľka už 29. septembra 2016 rezignovala na ochranu svojich práv pred krajským súdom a vec skončila rozsudkom okresného súdu č. k. 21 C 82/2007-92 z 30. septembra 2011, ktorý nadobudol právoplatnosť 15. novembra 2011.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi v nej uvedenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2017